

Till: Regeringen

Stockholm den 12 maj 2021

Vi larmar om att alla unga vuxna behöver få träna: före höjt publiktak

Nu måste alla unga vuxna få börja träna i kommunala idrottsanläggningar. Och detta i vart fall innan kommunerna tar in mer publik i sina anläggningar.

Gruppen unga vuxna, 19 – 25 år som i likhet med barn och ungdomar är så centrala för idrottsrörelsen att de genererar statligt verksamhetsbidrag till den, är fortfarande och sedan drygt ett halvår tillbaka, i omfattande mån förbjudna av kommunerna att träna i de kommunala idrottsanläggningarna. Detta innebär alltså att en mycket stor del av alla unga aktiva inom den organiserade föreningsverksamheten sedan mycket lång tid är förbjudna av kommunerna från att träna i sina föreningar trots att de tillsammans med sina familjer, är viktiga förebilder för de yngre och kulturbärare av föreningsverksamheten.

De unga vuxna är inte isolerade i sina hem från övriga omvärlden. De vistas precis som andra i skola eller arbete, på gymanläggningar och i andra privata träningshallar samt i butiker och rör sig fritt i andra delar av samhället. De får också vara tränare i föreningsverksamhet för yngre. De umgås såklart även med familj och vänner.

Det är inte rimligt längre att unga vuxna ska vara förbjudna att röra sig i kommunala idrottsanläggningar i föreningsregi på ett sådant sätt att de tränar själva när de får röra sig i dessa anläggningar som tränare för att lära ut sin idrott till andra. Lika orimligt är det att de inte får träna i kommunala idrottsanläggningar när de får träna och röra sig fritt i övriga samhället med ett rekommenderat avstånd om tio kvadratmeter per person.

Det saknas en röd smittsäker tråd

Vi konstaterar, precis som vi gjorde redan i vårt öppna brev till regeringen i januari, att det saknas en röd smittsäker tråd i den offentliga sektorns samlade beslut, föreskrifter, råd och rekommendationer om träning i föreningsverksamhet.

Träningsrätten för enbart yrkesmässiga seniorer på högsta elitnivå har ingen koppling till smittsäkerhet. Den rätten grundar sig i stället i pengar och rimmar illa med covid-19-lagens (pandemilagens) proportionalitetsprincip. Vi vill inte förringa behovet för den yrkesmässiga allra högsta senioreliten att fortsätta träna. Men det är inte fråga om antingen eller utan om både och. Den offentliga sektorn bör givetvis ta hänsyn till alla unga aktivas behov av träning.

Rådande ordning drabbar framför allt idrotter som konståkning som bedriver en omfattande idrottsverksamhet, främst för flickor och kvinnor, på träningsnivån under den fastlagda definitionen för yrkesmässig elitidrott.

När regeringen dessutom under senare tid har klargjort att man överväger att öppna upp för ett höjt publiktak vid idrottsevenemang blir det än tydligare att det saknas en röd smittsäker tråd i den offentliga sektorns samlade beslut, föreskrifter, råd och rekommendationer. Det är ju idrottsligt rent felaktigt att fortsätta förbjuda unga vuxna att träna i kommunala idrottsanläggningar om man samtidigt öppnar upp för större publik i dessa anläggningar. Vad vi kan förstå avser man inte begränsa publiken till de som är födda 2002 eller senare.

Den offentliga sektorn prioriterar pengar och den yttersta eliten

Det är uppenbart för envar att utökad publik vid idrottsarrangemang återigen handlar enbart om pengar, pengar till vissa idrotter och vissa idrottare, och inte om smittsäkerhet. Penningintressen – i form av utökad publik vid idrottsarrangemang – bör givetvis inte prioriteras av kommunerna framför unga vuxnas behov av att få träna och regeringen bör förstås inte medverka till detta. Sådana fel-prioriteringar är oförenliga med de principer som regeringen lagt fast för statsbidraget till den organiserade föreningsrörelsen inom Riksidrottsförbundet, vilka bland annat utgår från att idrottsrörelsen ska göra det möjligt för alla människor att utöva idrott och motion och väcka ett livslångt intresse för motion och därmed främja en god hälsa hos alla människor, att ge flickor och pojkar respektive kvinnor och män lika förutsättningar att delta i idrottsverksamhet samt att främja integration och god etik.

Vi kan sammanfattningsvis konstatera att när den offentliga sektorn under en pandemi får bestämma vilka idrottare som är viktiga inom idrottsrörelsen så väljer den offentliga sektorn att prioritera en mycket begränsad yrkesverksam elit framför den stora mängden aktiva. Under pandemin väljer den offentliga sektorn också att prioritera pengar till vissa idrotter framför breddverksamheten inom alla idrotter. Med hänsyn också till att vi alla under pandemin har ett ansvar att ta hand om varandra väcker detta förstås frågor hos oss inom idrottsrörelsen eftersom vi sedan lång tid tillbaka arbetar efter den värdegrund – att alla ska med – som statsbidraget till idrottsrörelsen förutsätter.

Eftersom många kommuner fortfarande förbjuder unga vuxna utanför den yrkesmässiga eliten att träna i kommunala anläggningar vill vi därför larma regeringen om att tydliggöra för kommunerna att de nu behöver öppna upp för unga vuxna i bidragsberättigad ålder upp till 25 år att få träna och att det endast är aktuellt för kommunerna att ta in mer publik vid idrottsevenemang i sina anläggningar om de tillåter alla dessa unga vuxna att träna.

Ett tydligt stöd behövs för att idrottsanläggningarna ska öppnas även för unga vuxna

För varje dag som går när unga vuxna är förbjudna att få träna i kommunala idrottsanläggningar ökar risken för att de slutar idrotta. Det drabbar sedan lång tid nu alla unga vuxna med risk för fysisk och psykisk ohälsa som följd. Det ökar också risken för att idrottsföreningarna tappar de unga vuxna och den därtill kopplade möjligheten att engagera dem och deras familjer som tränare och funktionärer i verksamheten. Risken är därför uppenbar att idrottsföreningarna drabbas av stor ekonomisk och annan verksamhetsskada. Det blir också svårt för idrottsföreningarna att arbeta efter den av regeringen angivna inriktningen för statsbidraget till den organiserade idrottsrörelsen om unga vuxna ska vara fortsatt förbjudna från att träna i just föreningsverksamhet.

Samhällslivet måste fungera på ett smittsäkert sätt under den utdragna pandemin. Det är därför hög tid att regeringen nu klargör att även alla unga vuxna upp till 25 år ska få träna i kommunala anläggningar så att de behandlas på samma sätt i kommunala idrottsanläggningar som i övriga samhället. Detta måste gälla i vart fall innan kommunerna tar in mer publik i sina anläggningar.

Svenska Konståkningsförbundets styrelse

Helena Rosén Andersson

Ordförande

Peter Levin

Vice ordförande

Kaj Nyman

Ekonomiansvarig

Caroline Frank

Ledamot

Fredrik Lagergren

Ledamot

Erika Blom

Ledamot

Sanela Lundquist

Ledamot

Fakta konståkning och träningsutrymme

Konståkning bedrivs på stora ytor. Enbart isytan i en ishall uppgår till 1 800 kvadratmeter. Det gör det möjligt att hålla de avstånd för smittsäker vistelse som anges i Folkhälsomyndighetens föreskrifter och allmänna råd. Är det exempelvis – som vid en typisk breddträning – 25 aktiva och tre tränare på isen har varje person 64 kvadratmeter till sitt förfogande. Är det – om man för träning försiktigtvis skulle som riktmärke använda sig av maxantalet åtta som är utgångspunkten vid allmänna sammankomster och offentliga tillställningar – har varje person 200 kvadratmeter till sitt förfogande. Det är långt mer än de tio kvadratmeter för varje persons förfogande som smittsäker vistelse förutsätter. Och det räknat enbart på isytan i en ishall. Konståkning är dessutom en distansidrott till skillnad från klassiska kontaktdroter där kroppskontakt är en del av idrotten.